

κό ότι ήταν ένας Βιεννέζος αριστοκράτης.

Ἡ περίφημη ἄσπρη λιμουζίνα μεταφέρθηκε στὴ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν οἱ συγγενεῖς τῆς Λόλας καὶ τοῦ Ὀλάφ. Ὁ Τζόμπ εἶδε νὰ τοῦ προσφέρουν ὄλοι ἕνα σωρὸ δῶρα γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ, ἂν ἤξερε, τίποτε μυστικά τῶν τραγικῶν συζύγων. Ὁ καθένας ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά του. Μὰ ὁ Τζόμπ, ψυχρὸς καὶ σοβαρὸς ὅπως πάντα, δὲν κατεδέχθηκε νὰ φανερώσῃ τίποτε. Παρέδωσε τὴν ἄσπρη λιμουζίνα, κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά ἐξήγησι, ἔγινε ἀφαντος ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ μέγας δούξ τῆς Κριμαίας διέψευσε, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὅτι τὸν εἶχε πάρει στὴν ὑπηρεσία του. Τί ἀπόγινε λοιπὸν ὁ Τζόμπ; Οἱ συγγενεῖς τῶν Μπονέλ ἔμαθαν στὸ τέλος τοῦ χρόνου πὼς εἶχε παντρευτῆ στὴ Ρώμη μιὰ θαθύπλουτη χήρα, μακρυνὴ ἐξαδέλφη τῆς Λόλας, πού ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ παλιές καὶ τίς πιὸ μεγάλες καθολικὲς οἰκογένειες τῆς Ἀγγλίας. Ἄλλοι ὅμως ἔλεγαν πὼς εἶχε πάει στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων, γιὰ νὰ ξεχάσῃ ἕνα μέγαν ἔρωτά του...

Τὸν περασμένο μῆνα, ὡστόσο, εἶχα τὴν τύχη ν' ἀνακαλύψω, σὲ μιὰ παλιὰ ἐκκλησία τῆς Νορμανδίας ἕνα παράξενο ἀνάθημα: μιὰ μεγάλη πορφύρη καὶ μαύρη πεταλούδα μὲ κίτρινες ραβδώσεις, μέσα σὲ δυὸ κρυστάλλινες πλάκες, δεμένες μὲ ἀσημένια κορνίζα. Ἀπὸ κάτω, ἦταν χαραγμένη ἡ ἐξῆς ἀφιέρωσις:

«Στὴν Παναγία πού ἡ χάρις τῆς μὲ λύτρωσε ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς ζήλειας καὶ τὸν πειρασμὸ τοῦ ἐγκλήματος. ΓΙΟΧΑΝΝΙΣ».

Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος. Ὁ Τζόμπ ἀγαποῦσε παράφορα τὴ Λόλα καὶ φαίνεται πὼς δὲν τῆς ἦταν ἀδιάφορος, μ' ὅλη τὴν λατρεία πού εἶχε κείνη τὸν πρῶτο καιρὸ, γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς. Ὁ Τζόμπ λοιπὸν πού ζήλευε τὸν Ὀλάφ, συλλογιζόταν πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃ, γιὰ νὰ τὸν θγάλη ἀπὸ τὴ μέση, ὅταν ξαφνικά, μιὰ πεταλούδα τῆς νύχτας τὸν λύτρωσε ἀπὸ τὸ τραγικὸ μαρτύριό του.

Ἡ πεταλούδα χτύπησε ξαφνικά στὸ τζάμι κι' ἔπεσε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, πληγωμένη. Ἡ Λόλα τότε θέλησε νὰ σταματήσῃ ἡ λιμουζίνα. Ὁ Ὀλάφ τῆς παρετήρησε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν οὔτε λίγα δευτερόλεπτα. Ἐκείνη ἐπέμεινε. Κι' ἔτσι ἄρχισε ὁ καυγᾶς τους πού κατέληξε στὸν φόνον καὶ στὴν αὐτοκτονία...

Ὁ Γιοχάννις δὲν περίμενε θέβαια μιὰ τέτοια τραγικὴ λύσις. Μὰ, μπροστὰ στὸ μοιραῖο, κατάλαβε πὼς τὸν εἶχε βοηθήσει μιὰ ἀνώτερη δύναμις καὶ γι' αὐτὸ ἀφιέρωσε στὴν Παναγία τὴν πληγωμένη πεταλούδα πού εἶχε θρεῖ μέσα στὸ ματωμένο αὐτοκίνητο.

ΣΑΡΛ - ΑΝΡΙ - ΧΙΡΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

Ἡ θέρμανσις δι' ἀτμοῦ, τὸ καλοριφέρ δηλαδή, φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἐφευρέσις τῶν νεωτέρων χρόνων. Αὐτὸ τοῦλάχιστον θεβαιώνει ὁ διάσημος Ἀγγλος ἀρχαιολόγος Ράιθκόκ, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε ὅτι στὴν Πομπηία, τὰ ρωμαϊκὰ λουτρά ἐθερμαίνοντο μὲ ἀτμό. Ὁ ἐν λόγω ἀρχαιολόγος θεβαιώνει ἀκόμα ὅτι ἡ θέρμανσις δι' ἀτμοῦ στὴν ἀρχαιότητα ἦταν καλύτερη καὶ ἐπιστημονικώτερη ἀπὸ τὴ σημερινή!

Οἱ τοῖχοι τῶν κτιρίων τότε ἦσαν διπλοῖ καὶ ἀνάμεσά τους κυκλοφοροῦσε ὁ ἀτμός, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ θερμαίνεται ὅλο τὸ σπίτι. Ὁ Ράιθκόκ ὑποστηρίζει ἀκόμα ὅτι αὕτη ἦταν ἡ καλύτερη θέρμανσις καὶ ὄχι ἡ σημερινή ἢ ὁποία εἶνε καὶ πολυδάπανη καὶ ἀντιεπιστημονική.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὁ Βολταῖρος θρισκόταν φυλακισμένος στὴ Βαστίλλη, ὅταν παραστάθηκε στὸ Παρίσι τὸ δράμα τοῦ «Οιδίπους».

Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε φυλακίσει, εἶχε παρακολουθήσει τὴν παράστασι καὶ τόσο εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὸ ἔργο, ὥστε ἀπέδωσε ἀμέσως τὴν ἐλευθερία στὸν φυλακισμένο.

Ὁ Βολταῖρος μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί του, πῆγε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

— Νὰ εἶσθε φρόνιμος στὸ ἐξῆς καὶ θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς...

— Σᾶς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Βολταῖρος, ἀλλὰ θὰ παρακαλοῦσα τὴν Μεγαλειότητά σας, νὰ μὴ φροντίσῃ πειὰ στὸ ἐξῆς οὔτε περὶ τῆς... κατοικίας μου, οὔτε περὶ τῆς τροφῆς μου !..

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΚΑΦΕΝΕ

Πρωὶ-πρωὶ στὸν καφενὲ
στὴ γλάστρα πλάϊ μὲ τὸν νανὲ
γουλιά, γουλιά γλυκορρουφῶ τὸ μέτριον πού ἀχνίζει
καὶ ρουχαλίζει ὁ ναργιλὲς
καὶ σιγουκαίεται ὁ λουλιὲς
καὶ τὰ παράθυρα ἢ βροχὴ σὰν ἀγιασμὸς ραντίζει...

Συμμαζεμένη καὶ βουβὴ
ἢ καρδερὶνα στὸ κλουβὶ
ἀναπετάει τὰ θλέφαρα κάθε πού ἢ πόρτα ἀνοίγει,
πότε γιὰ νάμψη ὁ μαχμουρλῆς,
ἢ πότε κάποιος μερακλῆς,
μὲ ζυγιασμένους ξίκικα τοὺς ὤμους, γιὰ νὰ φύγῃ...

Ἄλλοι, στὴν πρέφα, μὲ θρισιὲς
μπάζες μετροῦν καὶ χαρτωσιὲς
κι' ἄλλοι τοὺς ἔχουν τὸ καρρὸ γιὰ κόζι στὸ σκαμπίλι
καὶ μόνο ἐγὼ συχνογυρῶ
στὸ σαχνισὶ τὸ καρσινὸ
κι' ἔχω δυὸ φρύδια γιὰ σπαθιά καὶ κοῦπα ἔχω δυὸ χεῖλη...

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλο ἀπαλὸ
πάνω στὸ τζάμι τὸ θολὸ
τῆς καστανῆς ἀγάπης μου τ' ὄνομα ζωγραφίζω
κι' ἀντὶ γκιρλάντες καὶ κλαδιά
γύρω του φτιάνω μιὰ καρδιά
καὶ μὲ λοξὲς γλυκοματιὲς ὄλο καὶ τὴν μπανίζω...

Μ' αὕτη τὴν προῖκα τῆς κεντᾶ,
χωρὶς ποτὲ νὰ μὲ κυττά,
—πουκαμισάκι μου ἀπαλὸ μὲ τὴ μαβιά κορδέλλα,
ὄλη μου δίνω τὴ ζωὴ
κι' αὕτη τὴ μέλλουσα μαζὺ
γιὰ νὰ γενῶ στὸν κόρφο τῆς, γιὰ μιὰ θραδυά, ἢ νταντέλλα...—

Κι' ἐκεῖ ν' ἀκούσω μυστικά,
παρθενικά, ζεστὰ, γλυκὰ,
τὸν πρῶτο τῆς κρυφὸ παλμὸ γιὰ μένα νὰ χτυπήσῃ...
κι' ἂν ἦταν ἴσως μου γραφτὸ
νὰ σθύσω ἐκεῖ μαζὺ μ' αὐτὸ,
μετὰ ἀπὸ τέτοια μιὰ χαρὰ, ποιὸς θέλει πειὰ νὰ ζήσῃ ;

ΚΑΙ ΤΩΡΑ!..

Θυμᾶσαι, Μαριγούλα, τοῦ βουνοῦ,
σὰν παίρναμε μαζὺ τὰ μονοπατία ;
—τὸν τωρινὸ μου ἂν εἶχα, τότε, νοῦ
πόσα φιλιὰ στὰ χεῖλια καὶ στὰ μάτια !...

Θυμᾶσαι, ὅταν στοῦ κήπου τὴ ροδιά,
σκαρφάλωνες, μικρὴ, νὰ κόψῃς ρόδια
καὶ στὰ διχαλωτὰ τῆς τὰ κλαδιά,
ἀνοίγες τὰ γυμνὰ μικρὰ σου πόδια ;

Καὶ σύναζα τὰ ρόδια μὲ χαρὰ,
στὴ ρίζα ἐγὼ σκυφτὰ καὶ σταυροπόδι
κι' ἂν ἔστρεφα ψηλὰ καμμιά φορὰ,
ἦταν, γιὰ νὰ σοῦ δείξω, κάποιο ρόδι...

Ποῦ θγαίναμε καθάλλα, Μαριγῶ,
στὸ γάϊδαρο κ' οἱ δυὸ, μὲ τὸ καλάθι,
σύ μπρὸς καὶ πισοκάπουλα ἐγὼ,
νὰ φέρουμε λαθούρια ἀπ' τὸ χωράφι ;

Κι' ὅταν γκρεμὸς μᾶς λάχαινε ποτέ,
ἢ στὰ χαλίκια ὁ γάϊδαρος γλυστρουσε,
—τί φόβος, Παναγιά μου καὶ Χριστέ!...
πού ὁ ἕνας σφικτὰ τὸν ἄλλονε κρατοῦσε ;

Θυμᾶσαι στὸ γιαλό, τὰ πρωινὰ,
πίσω ξεγυμνωτόμαστε ἀπ' τὰ θράχια
καὶ τρέμαν τὰ κορμάκια μας γυμνὰ,
στὸ δροσερὸ ἀεράκι, σὰν τὰ στάχια ;

Καὶ σ' ἔβλεπα κλεφτὰ κ' ἡ ταραχὴ,
πού ἔνοιωθα στὴν ψυχὴ, δὲν ξέρω, ἀλήθεια,
ἂν ἦταν περιέργεια μοναχὴ,
ἢ πόθος πού πρωτάνθιζε στὴ στήθια...

Καὶ τώρα, ὅταν καμμιά φυρὰ δειλά,
στὸν κόρφο σου τὸ βλέμμα χαμηλώσω,
κλείνεις τὸ ντεκολτέ σου ντροπιλά,
μὴ καὶ μὲ μιὰ ματιὰ τὸν θεθλώσω...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ